

πῆλθεν εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερόν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐγήρασεν ἐντίμως, καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως, καὶ ἐκληρονόμησεν αὐτοὺς, καὶ ἀπέθανεν ἐννενήκοντα ἐννέα ἐτῶν.

(ὕπὸ Ν. Βάμβα).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀλέξανδρος Πούσκιν.

Ο ποιητὴς οὗτος ἐγεννήθη ἐν Πετρούπολει ἐν ἔτει 1799. ἐκπαιδευθεὶς δὲ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν υποθέσεων ἐν ἔτει 1817, ἀπεβίωσε δὲ ἐν ἔτει 1837, συγγράψας ὠδὰς, ὕμνους, σατύρας καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει τὸ ἥρωϊκὸν αὐτοῦ ποίημα ἐπιγραφόμενον ὁ *Ῥουσλάνος καὶ ἡ Λουδμίλα*, διακρινόμενον διὰ τὸ ὕψος τῆς φαντασίας, τὰς φαιδράς καὶ θελκτικὰς περιγραφάς, τὰς ποικίλας ἀλλοιογίας καὶ ἄλλας ποιητικὰς καλλονάς, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ γλαφυρὸν, ἀφελὲς καὶ εὐχαρι τοῦ λεκτικοῦ τοῦ συγγραφέως ἡ δὲ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Ὁ Βλαδίμιρος μέγας πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, μέλλων νὰ νυμφεῖται τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λουδμίλα, μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ῥουσλάνου εὐγενεῖς Ῥώσσοι, δίδει λαμπρὸν συμπόσιον· οἱ προσκεκλημένοι πίνουνσι τὸ χρυσόχρουν ὕδρῳ μέλι εἰς ἀργυρὰ ποτήρια καὶ εὐθυμοῦσιν ἀκροαζόμενοι τὸν μουσηγέτην Βοϊάν, τὸν ἐπωνομασθέντα ἀηδόνα τῶν παλαιῶν χρόνων, ὅστις κρούων τὴν κινύραν αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τὴν ὠραιότητα τῆς Λουδμίλας καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ῥουσλάνου· ὁ δὲ ἄγριος Ῥογδάης, ὁ ἡδυπαθὴς Κατμήρης, καὶ ὁ γελοῖος Φαρλάφος, οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι τοῦ ἥρωος Ῥουσλάνου, παρευρίσκονται ἐπίσης εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ κατφεῖς, σκυθρωποὶ καὶ ἀπληπισμένοι. Τὸ συμπόσιον τελειώνει, καὶ οἱ μὲν προσκεκλημένοι ἀναχωροῦσιν, οἱ δὲ συγγενεῖς ὁδηγοῦσι τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· αἶφνης τρομεραὶ βρονταὶ μνηνοῦσι τὸν πλησίον καταπεσόντα φοικτὸν κεραυνόν, ὁ δὲ μάγος Τσερνομόρος περιεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνοῦ νέφους εἰσέρχεται εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ ἀρπάζει τὴν Λουδμίλαν. Ὁ Βλαδίμιρος μαθὼν τὴν συμφορὰν ταύτην προσκαλεῖ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς νέους καὶ διατάττει αὐτοὺς νὰ καταδιώξωσι τὸν ἄρπαγα, ἀλλὰ βελὼν νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ῥουσλάνον, διότι δὲν ἡδυνήθη νὰ υπερασπισθῇ τὴν νέαν αὐτοῦ σύζυγον, ὑπεσχέθη νὰ νυμφεῖται τὴν Λουδμίλαν μετ' ἐκείνου, ὅστις ἐλευθερώσας ἐπαναγάγῃ αὐτήν.

Ὁ Ῥουσλάνος καὶ οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι αὐτοῦ Ῥογδάης, Κατμήρης καὶ Φαρλάφος, καθὼς καὶ οἱ γενναιότεροι νέοι τοῦ Κιέβου ἐξέρχονται πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς Λουδμίλας, ἀλλ' ἕκαστος αὐτῶν ἀκολουθεῖ ἄλλοιαν ὁδόν· ὁ ἥρωος τοῦ ποιήματος Ῥουσλάνος ἀπαντᾷ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον σπήλαιον, εἰσέρχεται καὶ εὕρισκει πολὺν γέροντα, ὅστις ὑποδεχθεὶς τὸν ἥρωα εὐμενῶς διηγεῖται εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Λουδμίλα ἤρπαγῃ ὑπὸ τοῦ Τσερνομόρου· καὶ ὁ μὲν ἥρωος ἀπελπίζεται, ὁ δὲ γέρον παραμυθεῖ αὐτὸν ἀναπειθὼν ν' ἀναπαυθῇ· ἀλλ' ὁ Ῥουσλάνος κατατρυχώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, παρακαλεῖ τὸν ἐρημίτην νὰ διηγῇ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμβάντα.

Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐπεισοδίου τῆς διηγέσεως ταύτης ἐκρίναμεν κατάλληλον νὰ καταχωρήσωμεν ἐνταῦθα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΛΑΝΔΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΑΣ ΝΑΪΝΑΣ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ ποιήματος τοῦ Ῥουσλάνου καὶ τῆς Λουδμίλας ὑπὸ Ἀ. Πούσκιν)

Ἐγεννήθη ἐν τὴν ἀγροβώτην Φιλλανδίαν. ὅτε δὲ ἀναγεννῶνται τὰ χόρτα τῆς ἀνοιξέως, ἔχων ἀκόλουθον πιστὸν κύνα, ὠδήγουν πάντα τὰ ποίμνια τῶν γειτονικῶν μου χωρίων εἰς τὰ ἄγνωστα τοῖς ἀνθρώποις λειβάδια τῆς χώρας ἡμῶν.

Ἠγάπων τὴν ἀφροντισίαν τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀποκρήμους καὶ σπηλαιώδεις βράχους, αἱ δὲ καθαφαίηδοναί ἔθελγον τὴν ἀθωότητά μου· τί νὰ σὲ εἶπω! ἤμην εὐτυχὴς καὶ ἐμακάριζον τὴν ἀγροϊκὸν μου πτωχίαν. Ἀλλ' ἔκτοτε, ὀπόσας συμφορὰς ὑπέφερα! ἄκουσόν με.

Ἡ Ναΐνα, νέα ὠραία καὶ σώφρων, ἐκαλλώπιζε τὸ χωρίον μας, ἐκάστη δὲ αὐγὴ εὕρισκεν αὐτὴν ὠραιότεραν, ὥς τὸ κοσμοῦν τὰς ἐρήμους ἀνθος. Ὁδηγῶν δὲ ποτε τὰ πρόβατά μου διὰ τοῦ παθητικοῦ ἤχου τῆς σύριγγός μου εἰς πλησιόχωρον δάσος, βλέπω αἶφνης ἐπὶ τοῦ χείλους ὀρμητικοῦ χειμάρρου ὠραίαν κόρην πλέκουσαν στέφανον. ἦτον ἡ Ναΐνα.

Ὁφείλον νὰ φύγω . . . ἀλλὰ τρέμων καὶ τεταραγμένος πλησιάζω, ἡ τόλμη μου ὅμως ἀντημείβη διὰ τῆς γενέσεως ὀλεθρίου αἰσθήματος, τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος, τῆς συνοδευούσης αὐτὸν εὐπιστίας, τῶν βασάνων καὶ τῶν γοητευτικῶν αὐτοῦ θελημάτων.

Ἐξ μῆνας ἔκρυπτον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστήριον τῆς φλογός μου· ἀλλ' ἡ περιπλέον κατὰσχεσις αὐτοῦ ἠρέβιζε τὸν πόνον μου, καὶ τέλος πάντων πα-